

relationer. Anskuelsesmulighederne på Skovgaards arbejder er ikke udtømte af det hidtil publicerede om denne produktion.

Lars Dybdahl

Knud Bidstrup: Ebenezers disciple. Fra dansk byplanlægnings pionertid. (Dansk Byplanlaboratorium, 1971). 71 s.

I anledning af sit 50 års jubilæum har Dansk Byplanlaboratorium udsendt dette af omfang beskedne skrift, der under ni overskrifter i et letlæst sprog redegør for de væsentligste sider og resultater af byplanlaboratoriets historie og virke. Som titlen hentyder til, er det især de engelske ideer, der også i Danmark blev stærke påvirkere og igangsættere ved byplanlægningstanken herhjemme. Såvel Ebenezer Howard som Raymond Unwin og Patrick Geddes blev primære inspirationskilder for danske planlægninger.

Et væsentligt og spændende materiale antydes flere steder, ikke mindst i afsnittene om de danske pionerer omkring århundredskiftet. Imidlertid er der kun tale om korte præsentationer; en karakteristik, der for øvrigt går på det meste i skriftet, som til gengæld er klart og præcist i sin fremlæggelse.

Dansk Byplanlaboratoriums fortsatte betydning nu, hvor planlægningstanken er almindelig accepteret, afhænger af, i hvor stor udstrækning det ved forskellige agitationsformer kan forstærke miljøbevidstheden i befolkningen. Såvel laboratoriet som forfatteren er klar over dette problem, der præsenteres som bogens afslutning.

Lars Dybdahl

Kaj Aalbæk-Nielsen: Historie. Struktur og eksistens. (Munksgaard, 1970). 163 s.

Den røde tråd i denne bog, hvis forfatter har sit teoretiske ståsted i fransk eksistentielistisk filosofi, synes at være en søgen efter en acceptabel begrundelse for historisk virksomhed i vor tid.

Når det forekommer en smule vanskeligt at finde en entydig linje i bogen, hænger det muligvis sammen med, at den er bragt til veje ved sammenstilling af artikler og foredrag fra forfatterens hånd gennem ca. 10 år. Disse er suppleret med nogle indledende og afsluttende historiefilosofiske overvejelser samt med en refererende indføring i henholdsvis Jean-Paul Sartres, Claude-Levi-Straus og Michel Foucaults filosofiske anskuelser, for så vidt disse har relevans for historien. Denne indføring imødekommer utvivlsomt et behov hos danske læsere. Forfatterens egne teoretiske afsnit er af en rent essayistisk karakter; andre synspunkter, som forfatteren vender sig imod, citeres ikke exakt, hvorfor det kan findes vanskeligt at begribe, nøjagtigt hvor kritikken sættes ind.

Det synes at stå fast, at Aalbæk-Nielsen vender sig mod idealet om at skrive historien »wie es eigentlich gewesen«, thi fortidens begivenheder er slet ikke blevet oplevet som adskilte begivenheder af fortidens mennesker. Begivenhederne er et resultat af historikerens strukturering af et i sig selv meningsløst og kaotisk kompleks af alle slags faktorer. Strukturens udseende afhænger da af den begrebsmæssige ramme, hvormed historikeren griber ind i kaos, dvs. historikeren skaber historien; den eksisterer ikke uden ham og hans kategorier. Forfatterens anliggende er nu, så vidt